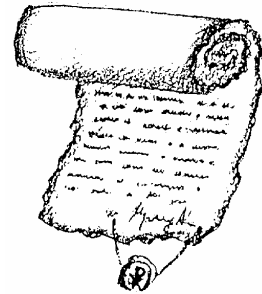

Hírlevél

A NAGYTÉNYI RÓMAI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG
BELSŐ LAPJA

2008. március 23. Húsvétvasárnap

XVI. évfolyam 2. szám

Ezt a napot az Úristen adta, ujjongjunk és örvendjünk rajta!

Húsvét ünnepét, egész nyolcadát kíséri a fenti mondat. A feltámadás örömét jelzi számunkra. Azt az örömet, amellyel az emmausziak indulnak vissza Jeruzsálembe. Mert a Jézussal való találkozás, az élő Jézusra való rácsodálkozás nem hagyhat közömbösen bennünket.

„Jézus feltámadt a halálból, és ennek mi tanúi vagyunk” - mondják az apostolok. A korai keresztény közösségeket átjárta a feltámadás hite és öröme, és azért terjedt el oly gyorsan a krisztusi hit, mert a tanítványok nem tartották meg maguknak örömeiket, hanem igyekeztek azt átadni másoknak is.

Az én húsvéti örömöm vajon milyen? Képes átjárni egész életemet, szavaimat és tetteimet? Mennyire sugárzik át rajtam a Jézussal való találkozás?

Ha Húsvét ünnepe csupán egy az ünnepek közül, vagy legyen bár az ünnepek ünnepe, de csupán ünnep marad, amely befejeződik, akkor még nem értettem meg pontosan, mit is akar Jézus velem, rajtam keresztül tenni a világban. Akkor még nem ismertem fel teljesen a kenyértörésben, még nem lángol eléggé a szívem.

Lobbanjon hát a láng! Ahogy húsvét éjszakáján a húsvéti gyertya lángjáról meggyújtjuk gyertyáinkat, úgy lobbanjon lángra újra a hit öröme, a feltámadás öröme lelkünkben! Engedjük, hogy ez a láng alakítson, formáljon! Keressük a lehetőséget, hogy ezt a lángot tovább tudjuk adni!

Fülöp Ákos
PLÉBÁNOS

A TARTALOMBÓL:

Egyházközségi napunkról.....	2. oldal
Vendégművészeink.....	2. oldal
Aranyszájú János prédikációja.....	3. oldal
Keresztretjévény.....	3. oldal
Piroska és Farkas.....	3. oldal
KEMPIS (részletek).....	4. oldal
Krónika.....	4. oldal
Naptár.....	4. oldal

Keresztúti áhítat

Péliföldszentkeresztre hirdetett keresztutat Ákos atya, ahol nagyböjt ötödik vasárnapján évek óta összejönnek a környékbeli helységek hívei. Most március 9-én mi is csatlakoztunk hozzájuk.

A megbeszélte időre szépen megérkezett mindenki plébániánk elé, s a helyek elosztása után máris indulhatott az öt kocsis. Igaz, nagyobb lett volna az örömünk, ha a testvérek közül többen vállalkoznak erre a nemes útra.

Dimbes-dombos vidéken autóztunk, mégis gyorsan odaértünk. Leparkolva láttuk, hogy a domboldalon a szép, napos időben már folyik a gyülekezés, eligazítás. A templomhoz felérve először bementünk egy imára azokért, akik betegségük miatt kényszerültek itthon maradni.

Eljött az idő! Indultunk tovább, fel a hegyre, imával és énekkel, amint meg van írva, meg-megállva egy-egy stáció előtt. Székely János, egyházmegyénk új segédpüspöke vezette a keresztutat. Egy nagy keresztfát vitt a menet felfelé, úgy, hogy minden stációnál egy másik falu hívei vehették át. Az utolsó stációtól a velünk jövő atyák vállán került a Golgotára, ahol felállították.

Bizony elfáradtunk, mire felértünk! Emlékezhettünk arra, hogy Jézus botladozva, ütésekkel kísérve járta végig ezt az utat.

Elmondani nem lehet, mily felemelő érzés, mikor körültekintve a mi Egyházunk híveit láthatjuk mellettünk, együtt imádkozva családunkért, magunkért is, azon a rögös, fájdalmas úton, amin Jézus vitte a keresztfát és szenvedte el a sok kínt értünk, az emberiség bűneiért!

A Golgotánál mondtunk egy utolsó imát, majd felcsendült a kb. 2000 hívő torkából „A keresztfához megyek” című ének.

Mi is mentünk, szeretetben együtt voltunk, nyugalommal lelt szívünk és lelkünk.

Olvassunk verset, mert érdekes!

**Nemes Nagy Ágnes:
Lázár**

Amint lassan felült,
balválla – tájt
egy teljes élet minden
izma fájt.

Halála úgy letépte,
mint a géz.
Mert feltámadni éppolyan
nehéz.

Kedves olvasó, kedves egyházközségi tag, de leginkább kedves egyházközségi nap résztvevő!

Idén, a Biblia évében, a korán ránk köszöntött Nagyböjt második hetében, február 16. napján tartottuk egyházközségi napunkat, egészen pontosan félnapunkat, hiszen csak ebéd után kezdődött.

Az első, amelyet itt rögtön leszögezhetünk, hogy rövid volt. A kiscsoportos beszélgetésre és az utána lévő plénumra mindenképpen. Sok egyéb megbeszélni való lett volna még. A mise utáni közös kötetlen beszélgetés viszont nem volt rövid, maradhattunk ameddig akartunk, és az emberek többsége maradt is jócskán, mindenki beszélgetett szinte mindenkivel, és ehhez volt is elég zsíros kenyér és sütemény. Aznap ekkor pironkodtam viszont először, mert a bort, amelyet szokás szerint én hoztam, sajnos elszámoltam, kevés lett. Elnézést érte.

Az ebéd utáni kezdés nem tett bennünket álmosná, illetve ha valaki álmosan indult volna otthonról, akkor a kinti csí-
pős időjárás, a benti szép éneklés (köszönjük ezt Gábornak), és utána Hofher József atya előadása biztosan elűzte a fáradságunkat. Ez alól mindössze 2-3 kivétel volt, de ez Istennek hála azért nem volt feltűnő, mert ez egy olyan egyházközségi nap volt, amikor a létszámmra nem lehetett panasz. Tehát annyian voltunk, mint már régen, és ez igazolta, hogy érdemes a meghívásokba több energiát fektetni.

A téma a megszólítás volt, és ez jól illett a városmisszió utáni hangulatunkhoz, esetleges kérdéseinkhez, elhatározásainkhoz, illetve a Biblia évéhez is. Volt olyan testvérünk, aki utána azt mondta nekem, hogy ő tulajdonképpen most, Hofher József előadása után értette meg mit is jelent a misszió, miért volt tavaly az olyan fontos nekünk. Nagyon örültem neki, mert ebből is látszik, hogy minden dolognak van érési folyamata, minden értékért sokat kell dolgozni, minden témának kell időt hagyni, és mindegyiket kell utógondozni. Volt tehát értelme ugyanazt egy kicsit más szempontból is elővenni, átbeszélni. Másrészt viszont nemcsak mi szólíthatunk meg embereket, hanem nagyon kell figyelniük Istenre, aki bennünket szinte közvetlenül a Biblia (elsősorban az Evangéliumok) lapjairól szólít meg, és ha figyelünk erre a megszólításra, mi is jobban tudjuk, hogyan szólítsunk meg másokat szóban, avagy cselekedetben.

A teázós szünetben, (amely teáért köszönet Zsuzsának) megmutattam az egyházközség életéről szóló szórólapot Hofher József atyának, ami rendkívül tetszett neki. Mondta, hogy pont erről beszélt előadásában, amikor azt mondta, hogy ha megszólíthatóak vagyunk mi magunk, hogyha bármit teszünk, ami a helyi társadalomban a közösségeket, a közösségi hozzáállást erősíti, akkor az keresztény cselekedet, akár még ha utcatakarításról is van szó. Ezért érezte jól magát ő is közöttünk, mert érezhette, hogy nem csak a falaknak beszélt, hanem értő fülek gazdái hallották gondolatait.

Bár írtam, hogy többen voltunk, mint a korábbi években, de mégsem voltunk elegenden. Nekem kimondottan nagyon hiányzott néhány család, különösen akik esetleg képviselőtestületi tagok is. Emiatt is talán nagyon kevés volt arányában a fiatal és a középkorú. Gyakorlatilag egyetlen gyerekkel sem kellett foglalkozniuk azoknak, akik erre vállalkoztak, akik különböző játékokkal és egyebekkel erre készültek. Nem elsősorban őket sajnálom, hanem azoknak a gyerekeknek a szüleit, akik így jobban bekapcsolódhattak volna az életünkbe, esetleg megtalálhatták volna a szolgálat helyét, ezáltal akár a hivatásukat, a boldogságukat.

No de sokan voltunk, és abban is biztos vagyok, hogy azokkal, akikkel ezt a délutánt és az estét együtt töltöttük, sokkal jobban tudunk majd a jövőben együtt dolgozni, jobban értik majd, hogy mi miért történik. Azt hiszem itt és így kezdődik az egyházközség építése. Ebből a szempontból nekem kellemes a napra visszatekinteni, köszönet érte minden segítőknek. Szeibert András

Vendégművészeink

Csúnya dolog egy írást öndicsérettel kezdeni, de mit tegyek, ha én úgy láttam, hogy Hofher József jezsuita atya jól érezte magát nálunk, az egyházközségi napunkon! Igaz, ezt elsősorban saját magának köszönheti, mert érdekes, jó hangulatú előadást tartott. Nekünk csak figyelniünk kellett.

Barátságosan, színesen beszélt, úgy, mintha mondókájának lényege magától értetődő lenne: A keresztényeknek az a dolguk, hogy az örömhírt adják tovább, sugározzák azoknak, akiknek nincs vagy kevés az örömük. Persze, mondta, ezt csak az tudja megtenni, akiben magában túlrad az öröm! Ha jól belegondolunk, nagyon jogos, de nagyon kemény igény ez!

Olyan sok az örömünk? Tudunk manapság egyáltalán még örülni? Minek kellene annyira örülnünk, hogy azzal még másokat is boldoggá tudjunk tenni?

Úgy tűnik, ezekbe a kérdésekbe alaposan bele kellene mélyedni. Hazaérve én még aznap este előkerestem Gyökössy Bandi bácsi könyvecskéjét a nyolc boldogságról.

Mintha csak a József atya által kiváltott gondolatokra akart volna választ adni Bajzáth Ferenc józsefvárosi plébános atya a három húsvéti lelki gyakorlatos estén. Témája a keresztény remény volt. XVI. Benedek pápa enciklikája alapján indokolta, hogy a mély hitből fakadó reményünk lehet örömünk forrása.

Ferenc atya időnként kedves csipkelődésekkel színezte előadását, ő is rutinos, jó mesélő. Kedvet csinált az enciklika elolvasására.

Szóval a lelki gyakorlaton is figyeltünk. Bármennyire csúnya dolog is az öndicséretet fokozni – nekem úgy tűnt, hogy Ferenc atya is jól érezte magát nálunk.

A kapott szellemi táplálékokról szólva más is eszembe jut: Rengeteg sütemény volt egyházközségi napunk záróestéjén! És micsoda finomak! Én bizony nagyra becsülöm egyes asszonyainknak ezt a Ki mit tud-os előadását is.

Nem lesz könnyű jövőre, hasonló előadókat, „vendégművészeket” hívni! De a süti sütők is kössék fel a fehérneműt!

Koncz Endre

Szent atyánk, Aranyszájú János, Konstantinápoly érsekének hittanító beszéde Krisztus Istenünk dicsőséges és üdvösséges feltámadásának szent és fénythozó napján.

Aki jámbor és istenszerető, élvezze ezt a szép és derűs ünnepséget. Aki hálás szolga, örvendezve lépjen be az ő Urának örömébe. Aki a böjtölésben megfáradt, élvezze most a jutalmát. Aki az első órától munkálkodott, nyerte el ma igazságos bérét. Aki a harmadik után jött, hálásan ünnepeljen. Aki a hatodik után érkezett, egyáltalán ne kételkedjék, mert semmiben sem károsodik meg. Aki a kilencedik óráig késlekedett, jöjjön, egyáltalán ne habozzék. Aki csak a tizenegyedikben érkezett, az se féljen késlekedése miatt; mert bőkezű az Úr az utolsót éppúgy fogadja, mint az elsőt, a tizenegyedik órában érkezettet éppúgy megpihenteti, mint azt, aki az elsőtől fogva dolgozott; a későbbit is kegyelmébe fogadja és az elsőt is megbecsüli; annak is ad, ezt is megajándékozza; a cselekedeteit is elfogadja és a szándékát is üdvözli, a munkáját is megbecsüli és az elhatározását is megdicséri.

Lépjete hát be mindannyian a mi Urunk örömébe; első és másodikok, élveztétek jutalmatokat. Gazdagok és szegények, együtt ujjongjatok. Mértékletesek és könnyelműek, tiszteljétek ezt a napot. Akik böjtöltetek és akik nem böjtöltetek, vigadjatok ma. Tele az asztal, tobzódjatok valamennyien. Sok a borjú, senki se távozzék éhesen. Mindannyian élveztétek a hit lakomáját. Mindannyian élveztétek a jóság bőségét. Senki se siránkozzék szegénysége miatt, hiszen megjelent a közösség országa. Senki se bánkódjék vétkezései miatt, hiszen bűnbocsánat kelt ki a sírból. Senki se féljen a haláltól, hiszen megszabadított minket tőle az Üdvözítő halála. **Eltörölte azt, amikor alávetette neki magát. Leigázta az alvilágot Az, aki alászállt az alvilágba.**

Megkeserítette azt, amikor megízleltette vele az Ő testét. És ezt látván előre Ézsaiás, így kiáltott fel: Az alvilág – úgymond – megkeserült, amikor ott lenn találkozott Vele. Megkeserült és megrontatott. Megkeserült és megcsúfoltatott. Megkeserült és megöletett. Megkeserült és megsemmisült. Megkeserült és megbilincseltetett. Testet ragadott meg és Istent talált. Földet ragadott meg és a mennyei került szembe. Olyat ragadott meg, amit látott, és oda hullott alá, ahonnan nem látott. Óh halál, hol van a te fullánkod? Alvilág, hol van a te győzelmed? Feltámadott Krisztus, és lehullottak a démonok. Feltámadt Krisztus, és örvendeznek az angyalok. Feltámadt Krisztus, és senki halott nincs a sírban. Mert feltámadván Krisztus a halottaiból, első zsenyévé lett az elhunytak közül. **Ővé a dicsőség és a hatalom mindörökkön örökké. Amen.**

Keresztrejtvény

Írja be vízszintesen a megfelelő szavakat, és így az első oszlopban megkapja a keresztrejtvény megoldását!

1																				
2																				
3																				
4																				
5																				
6																				
7																				
8																				
9																				

Meghatározások:

- 1) Valamely vallás legfőbb tételeinek kifejtése kérdés – felelet formájában,
- 2) Magyarul: örömhír,
- 3) Közösség a protestáns egyházaknál,
- 4) Ittrium vegyjele,
- 5) Szomszéd országban élő ember,
- 6) Matematikai fogalmak (mindkét oldalnak egyenlőnek kell lennie),
- 7) Baltikumi ország, fővárosa: Riga,
- 8) Mózes második könyvének elnevezése, (magyarul: kivonulás),
- 9) Moszlim.

A XV. évf. 5. számban lévő szókereső megfejtése:

„Minden féltett dolognál jobban
őrizd meg szívedet, mert abból
indul ki minden élet!”

Bagi István

PIROSKA ÉS FARKAS

a csodálkozástól köszönni is elfelejtettek, mert amint betoppantak, nagymama már mondta is:

- Szervusztok gyerekek, ugye tudjátok, hogy tegnap délután meglátogattam Mici barátnőmet. Mielőtt haza indultam volna, megkérdeztem, ebben a szép időben nincs-e kedve engem elkísérni a templomukba?

- Ó, hát már nincs is sötét, nem kell félnem, sétálok egyet! - válaszolta vidáman Mici. Még a szentmisére is bejött. Aztán botorkáltunk, amíg hazakísértem. Jaj, hát nem is ezt akarom nektek mesélni, - legyintett bosszúsán nagymama. - Hanem a prédikációt. Máris, mondom már is, de előtte még kérdeznék tőletek valamit.

- Biztosan emlékeztek a mesére, amiben a kifogott aranyhalacska a szabadon engedésért teljesíti a szegény ember egy kívánságát. Ti mit kívánnátok? Gondoljatok magatokban valamire, nem kell megmondanotok, mire!
Itt vett egy mély lélegzetet nagymama, aztán már lassabban folytatta: - Egy kicsit segíték. Ugye emlékeztek Salamon királyra, akinek álmában Isten megígérte, hogy bármit kérhet. Ő pedig a bölcsességet kérte és kapta.
- Nem kellett volna ezt a Salamont megemlíteni, nagymama! - jajdult fel Farkas. - Mire elhangzott a neve, én már kívántam is! De elárlulom, hogy mire gondoltam: Vasárnap nehéz focimeccsünk lesz. Az őrsvezetőnk azt mondja, hogy az én labdáimnak szeme van, én mégis azt kérném az aranyhaltól vagy az Úristentől, hogy okosabb legyek. Igaz, Jani bá azt is mondja, hogy aki eszes a pályán, az az életben is eszes! – tette hozzá Farkas nem kis büszkeséggel.

Piroska mindeközben mélyen hallgatott.

- Hát, akkor most visszatérnék a prédikációhoz – vette ismét magához a szót nagymama. - Én azt a kérdést tettem fel nektek, amelyet tegnap este hallottam a szószékről. Amellyel ott, a hittanórán a plébános atya fordult a gyerekek felé. A tíz válaszból egy komoly kívánság akadt. És most fogózkodjatok meg. Egy gyerek mondta azt, hogy ő az örök üdvösséget kéri!

- Húúú, a mindenit! – kiáltott fel fejét fogva Farkas – hogy ez nem jutott eszembe!

Piroska pedig tovább hallgatott, egyszer csak előhúzta a zsebkendőjét és eloldalgot a fürdőszoba felé. - Hi-hi, a testvérkém bizonyára egy bájos ruhakölteményre gondolt, amelyik szebb Pimpike legújabb divatcuccainál is – rikkantotta Farkas.

- Még ha így lenne is, ez a megjegyzésed nem olyan zsenire vallott, akire fel kell nézni – fordult a fiú felé nagymama.

- Nemrég hallottuk az egyik vasárnapi olvasmányban, Dávid király kiválasztásakor: Az Úr a szívet nézi!

- Teríts meg gyorsan a testvéred helyett!

Farkas lógó orral kérdezte: - Mihez terítsek, nagymama? A válasz azonban visszahozta a jókedvét;

- Gombaleves lesz, tiroli rétesel.

ke

KRÓNKA

Nagyböjt péntekéin keresztút volt templomunkban. Szívet melegengető látvány, amikor egy közösség állítja ki a keresztutat imádkozó csapatot. Öröm volt figyelmes lélekkel követni az ifjúsági hittan csoport, a nagytéényi családos kisközösség és Botos István e célra létrehozott csapatának imáját. Hát még az milyen szép volt, amikor a Németh család apraja-nagyja járta, vezette a keresztutat!

Február 16. Egyházközösségi nap.

Március 3-4-5. Nagyböjti lelki gyakorlatok beszédsorozatát tartott az esti szentmise keretében Bajzáth Ferenc józsefvárosi plébános.

Március 8. Hittanosok közös keresztútja a templomban.

Március 9. Péli-földszentkeresztben részt vettünk a környékbeli falvak hívóinek közös keresztútján.

Március 15. 9:00 Ünnepi szentmise hazánkért.

NAPTÁR

Május 1. Plébániai kirándulás

Május 11-12. Pünkösöd (Pünkösdhétfőn karizmák ünnepe Mária-remetén)

Május 17. Élő rózsafüzér zarándoklat Budapest körül. Plébániánk idén is fogadó állomás.

Május 24. Nagymarosi találkozó

Május 25. Úrnapja

KEMPIS

(Részletek)

Első könyv

14.

Vizsgálódó tekinteted magadra fordítsd, tartózkodjál mások tetteinek megítélésétől.

Amikor másokat megítél az ember,

hiábavaló munkát végez;

gyakran téved,

és könnyen vétkezik;

amikor viszont magát ítéli és rostálja meg, mindig hasznosan munkálkodik.

Szeretet nélkül a külső cselekedet semmit sem ér;

viszont mindaz, ami szeretetből történik,

bármily csekélység, bármily jelentéktelen

dolog;

mindenestül termékenynek fog bizonyulni.

Isten ugyanis elsősorban azt veti latra,

ki milyen indulattal cselekszik,

nem azt, hogy mekkora tettet visz végbe.

Sokat tesz,

aki amit tesz, jól teszi.

Jól pedig az tesz valamit, aki inkább

a közösség javát keresi, nem a magáét.

Kempis Tamás: Krisztus követése

(Fordította Jelenits István Dr. Ecclesia, Budapest, 2004. Kilencedik kiadás.)

A Hírlevelet kiadja: a nagytéényi római katolikus egyházközösség.

Alapította: Verőczei Gábor plébános és Szeibert András, **Felelős kiadó:** Fülöp Ákos plébános

Szerkesztik az erre jelentkezők, írják az egyházközösség tagjai, ezért akik a lapban bármit olvasni, látni szeretnének, valamit hirdetni, felajánlani, kérni óhajtanak, vagy bármilyen ötletük van a lappal kapcsolatban, azok a következő személyeket keressék:

Koncz Endre (1225. Budapest, Tenkes utca 4/a.

Tel: (1) 207-5977),

Németh András (2440. Százhalombatta, Strand utca 44.

Tel: (23) 357-195).

A plébánia levelezéskrényébe is be lehet dobni híreket, üzeneteket.

A Hírlevél megfelelő mennyiségű anyag összegyűlte után, vagy alkalomhoz kapcsolódva jelenik meg. Az újság korábbi példányai a plébánián igényelhetők.

2. oldal (1 lap) előállítási költsége mintegy 20 Ft. A költségek fedezésére adományokat elfogadunk.

60